

O. Bernard Łubieński - życie oddane ewangelizacji

Bernard Łubieński, potomek zasłużonej dla Ojczyzny i Kościoła rodu, syn Tomasza i Adelajdy Łubieńskich, urodził się 9 grudnia 1846 r. w Guzowie koło Warszawy. Dzieciństwo i wczesną młodość przeżył w domu rodzinnym.

Po ukończeniu studiów humanistycznych w katolickim kolegium w Ushaw, w Anglii, wstąpił do Zgromadzenia Najświętszego Odkupiciela, czyli Redemptorystów i 7 maja 1866 r. złożył śluby zakonne w Bishop Eton koło Liverpool. Tam także rozpoczął studia filozoficzne i teologiczne, które ukończył w międzynarodowym seminarium zakonnym w Wittem, w Holandii. Święcenia kapłańskie przyjął w Akwizgranie (Aachen) 29 grudnia 1870 r.

Przez jedenaście lat pracował w Anglii jako misjonarz i duszpasterz wśród katolików angielskich i polskich emigrantów. Pełnił też odpowiedzialne obowiązki w swej wspólnotie zakonnej.

Powróciwszy do Ojczyzny w 1883 r. przyczynił się do założenia domu zakonnego redemptorystów w Mościskach, gdzie też rozwinął intensywną działalność duszpasterską i misyjną, pomimo poważnego paraliżu nóg, któremu uległ już w 1885 r. Był także przełożonym tego domu zakonnego w latach 1894-1903.

Przebywając następnie w Krakowie od 1903 r. do 1905 r. oraz w Warszawie w latach 1906 – 1911 prowadził nadal działalność misyjną i rekolekcyjną wśród różnych warstw społeczeństwa polskiego.

Będąc ponownie przełożonym klasztoru w Mościskach od 1912 do 1918 r. nie tylko przyczynił się do ocalenia tego domu zakonnego podczas I wojny światowej, ale pomagał także miejscowej i okolicznej ludności oraz prowadził działalność duszpasterską zwłaszcza wśród młodzieży.

W latach 1919 – 1926 należał do wspólnoty redemptorystów w Krakowie. Pełnił wówczas odpowiedzialne obowiązki zakonne oraz różne posługi kapłańskie w kościele przyklasztornym i w innych kościołach Krakowa.

Powróciwszy do Warszawy w 1926 r. przebywał w tamtejszym klasztorze aż do śmierci. Będąc w podeszłym wieku pracował nadal głosząc słowo Boże i wiele spowiadając. Utrudzony działalnością apostołską i doświadczony cierpieniem kalectwa oraz ostatniej choroby, zmarł 10 września 1933 r. w Warszawie.

W służbie ewangelizacji

O. Bernard Łubieński był przede wszystkim wybitnym misjonarzem i rekolekjonistą. Pracował wśród wszystkich warstw społeczeństwa głosząc słowo Boże ubogim i sługom domowym, robotnikom i mieszkańcom wsi oraz ówczesnej szlachcie i arystokracji po dworach i w pałacach. Wiele pracował dla kapłanów i alumnów w seminariach, a nawet prowadził rekolekcje dla Episkopatu polskiego w 1928 r. Niósł pomoc duchową zgromadzeniom zakonnym i instytucjom wychowawczym.

Przeprowadził ponad tysiąc serii misji i renowacji misyjnych, rekolekcji parafialnych i stanowych, grupowych i indywidualnych. Działał w całej Polsce oraz poza jej granicami: w Anglii, Finlandii, Niemczech i ówczesnej Rosji. Przez swoją pracę apostołską przyczynił się w pewnym stopniu do odrodzenia religijno-moralnego w społeczeństwie polskim. Realizując

hasło swego zgromadzenia zakonnego: „Obfite u Niego Odkupienie”, działał w służbie ewangelizacji współczesnego świata.

Odnówić dzieło apostołskie św. Klemensa Hofbauera

Sługa Boży, po wstąpieniu do Zgromadzenia Redemptorystów, uważał za swój obowiązek przyczynić się do sprowadzenia tego Zgromadzenia z powrotem do Polski. Chciał przez to naprawić winę swego pradziadka Feliksa Łubieńskiego, ministra w rządzie Księstwa Warszawskiego, który w 1808 r. przyczynił się swą bierną postawą do wydalenia św. Klemensa Hofbauera i redemptorystów z Warszawy.

O. Bernard Łubieński miał rzeczywiście udział w założeniu klasztorów redemptorystów w Mościskach w 1883 r., w Tuchowie w 1893 r., w Krakowie w 1903 r. i w Warszawie najpierw w 1906 r., a potem w 1918 r.

Popierał także rozwój instytucji wewnętrznych swego zgromadzenia w Polsce: juwenatu, nowicjatu, studentatu. Był wychowawcą młodych misjonarzy, przełożonym klasztoru przez wiele lat i doradcą wyższych przełożonych.

Zabiegał kilkakrotnie o odzyskanie kościoła św. Benona w Warszawie, przy którym pracował św. Klemens, co w końcu zostało zrealizowane, jednak dopiero po śmierci Sługi Bożego.

Z nieustanną pomocą Matki Pana

O. Bernard Łubieński był jednym z wielkich czcicieli Najśw. Maryi Panny i wytrwałym krzewicielem kultu maryjnego. Oddawszy się całkowicie Matce Bożej już w latach młodości, na wzór św. Ludwika Grignon de Montfort, był Jej heroldem i apostołem przez całe życie.

Związany zwłaszcza z kultem Matki Boskiej Nieustającej Pomocy, przyczynił się osobiście do sprowadzenia lub instalacji w kościołach polskich ponad siedemdziesięciu wiernych kopii ikony Matki Boskiej czczonej pod tym wezwaniem w Rzymie. Napisał i wydał historię tej ikony. Popierał zakładanie i rozwój Bractwa Matki Boskiej Nieustającej Pomocy i św. Alfonsa.

Swym słowem i przykładem zachęcał wiernych do modlitwy przez przyczynę Matki Jezusowej. Był bowiem przekonany, że właściwy kult maryjny jest drogą do uczestniczenia w Chrystusowym odkupieniu i do zbawienia.

Słowem, piórem, czynem życia

Sługa Boży, jako kaznodzieja, posiadał niezwykle „dar słowa”, którego mocy ulegali liczni słuchacze jego kazań. Potrafił przemawiać przekonująco w konfesjonale i na ambonie oraz w zwykłej rozmowie z ludźmi. To było jedną z podstaw doświadczanego przez wielu jego wpływu duchowego.

Starał się także oddziaływać na innych przez słowo pisane. Zachowały się 32 jego publikacje, wśród których są biografie świętych lub wybitnych współbraci, modlitwy oraz artykuły okolicznościowe związane z życiem i działalnością Zgromadzenia Redemptorystów i z wydarzeniami w dziejach Kościoła i społeczeństwa polskiego. Liczne są jego pisma zachowane w rękopisach.

Wpływ duchowy, który był jednym z jego charyzmatów, zawdzięczał przede wszystkim przykładowi swego życia, swym czynom, w których przejawiała się jego niezwykła wiara, miłość Boga i dobroć względem ludzi, jego heroiczny wysiłek i poświęcenie w podejmowaniu pracy misyjnej, pomimo poważnego paraliżu nóg i trudności w poruszaniu się. Promieniowanie duchowe jego czynów i postępowania stworzyły wokół niego opinię świętości, będącą podstawą starań o jego beatyfikację.

Ku beatyfikacji

Rozpoczęcie procesu beatyfikacyjnego o. Bernarda Łubieńskiego nastąpiło w Warszawie 2 czerwca 1961 r. Akta przesłuchania świadków zostały otwarte oficjalnie w Kongregacji dla spraw kultu świętych w Rzymie 17 czerwca 1982 r.

W tym samym roku 14 kwietnia dokonano ekshumacji pośmiertnych szczątków Sługi Bożego i przeniesienia ich z Cmentarza Wolskiego w Warszawie do kościoła św. Klemensa w tym mieście.

Przebadania wielkiej ilości zebranych pism o. Bernarda Łubieńskiego dokonali w latach 1992 – 1995 desygnowani przez władzę kościelną teologowie i komisja biegłych historyków.

30 marca 1998 r. Kongregacja Spraw Kanonizacyjnych w Rzymie stwierdziła ważność i prawomocność procesu informacyjnego.

Pod koniec 2004 roku została wydrukowana w Rzymie tzw. „Positio super vita, virtutibus et fama sanctitatis Servi Dei”. Zawiera ona kompletną dokumentację sprawy beatyfikacji o. Łubieńskiego. Dokumentacja ta obejmuje obszerny wybór zeznań świadków z procesu informacyjnego naszego Sługi Bożego, obszerną, opracowaną naukowo biografię o. Bernarda, opinię specjalnej Komisji Historycznej i cenzorów teologów, badających publikacje o. Łubieńskiego oraz pomniejsze opracowania, np. historię procesu beatyfikacyjnego, aktualność sprawy o. Bernarda, wykaz przebadanych archiwów i bibliotek, kompletną bibliografię i omówienie dwunastu cnót Sługi Bożego, zgodnie z wymaganiami procesu beatyfikacyjnego. Do dokumentacji dołączono kilka fotografii, szereg map i wykresów. Pod koniec stycznia 2005 r. „Positio” została przekazana do Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych.

12 kwietnia 2005 r. odbyło się w Rzymie zebranie konsultorów historyków tej Kongregacji, którzy pozytywnie ocenili i zaakceptowali dokumentację od strony historycznej. Następnym etapem procesu będzie zebranie konsultorów teologów tej samej Kongregacji, którzy będą badać sprawę od strony teologicznej. Po jego zakończeniu cały materiał zostanie przedstawiony do oceny kardynałom i biskupom, którzy są członkami Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych. Po zebraniu kardynałów i biskupów członków Kongregacji, kardynał prefekt poinformuje papieża o wnioskach i ewentualnych uwagach członków tego zebrania. Ostateczną decyzję w odniesieniu do dekretu o heroicznosci cnót o. Bernarda Łubieńskiego podejmie osobiście Ojciec Święty. W przypadku pozytywnej decyzji zostanie przygotowany odnośny dekret o heroicznosci cnót, który następnie zostanie opublikowany w obecności Papieża.

Oprócz tego koniecznym jest stwierdzenie przynajmniej jednego cudu, działanego za wstawiennictwem o. Bernarda Łubieńskiego, który można wyprosić jedynie modlitwą pełną wiary i ufności.

opracował o. Antoni Bazieli